

## Versek

[Látó, 2012. május]

---

### AZ IDŐBEN ÉLEK

Hosszadalmas, szép esti imákkal  
csempézd magad körül a falat.

Ha valaha egyetlen percig is tagadsz –  
ne menjen le torkodon a falat.

Úgy pusztulj naponta, szerelem híján, árván,  
mint akit bekerített valami titkos járvány.

Csupa de csupa tagadás legyen a léted,  
ha felede, hogy születtem s éltem érted.

Vessen meg téged, feledjen maga a halál!  
Étvágytalan bámulj a bőség asztalán.

Addig élj, semmit sem feledve, akár a kövek.  
Dédelgessenek angyalok, s ne tudd feledni bűnödöt.

Mert akit az élet szerelemmel megver  
és mégis hitetlen –, az nem igaz ember.

Aki csókjait úgy hullatja, mint a könnyet,  
annak a halál a tagadásnál könnyebb.

– KÉT TISZTA ÖKLÖM LÉSZEN KENYÉR AZ ASZTALON,  
ÉS MINDEN VESZEJTETT ÓRÁD ÉN VIGASZTALOM.

*Budapest, 2011. április 27.*

### A BIZONYOSSÁG SZOBRA

A japán Alpokban  
mínusz húsz fokon  
ül és szoptat a japán makakó majom.  
Szeme szelíden lehunyva, megadón, szigorún.  
Kis kölyke orra talán meleg, talán hideg,  
ahogy túrkál a mellbimbón.

A lehányt szem alatt az arc piros.  
A szemhéjon át amit lát,  
az hó, megfagyott hegység,  
csupa kő és dermedt minden,  
és nincs amit berágni, még ág is alig.

Mellette a párja emberi módon  
tördeli, dörzsöli össze fázó kezeit.  
Bundájuk vastag, akár a hótakaró.

Mint legősibb emberi bálvány,  
ül zárt szemekkel mozdulatlan az anya.  
Látom piros arcán, hogy tud a jövőről,  
és arra néz, rezzenetlen, akár a kőhegy-vonulat.

Mint aki igét vár  
és bizton tudja, hogy annak jönnie kell.

*Sepsiszentgyörgy, 2011. július 28.*

## **TÖRVÉNYBE ÜTKÖZÖM**

*Pénzzel büntethető mától,  
aki megcsalja hitese társát.*

Csak azért nem csalsz meg,  
mert a konyhapénzünkből kellene fizetned.

Akár biztos is lehetek benned  
és abban, nem csalsz meg,  
mert egész életünkben garasos voltál.

Egy hófehér kis fiókban  
a maréknyi pénzünk.  
Tegnaptól számomra  
tisztá paráznaság,  
ahogy e fiókba nyúlkálsz.

A koldus kántál az ablakunk alatt:  
– Adjatok, adjatok,  
hiszen idvezültök!  
Megsegít az Isten,  
ti is megnőszültök... –

S a születésnapomra mennyi pénz maradt?

Levert vagyok.

Hópehely a hideg, vegyes csapadékban.  
Valamelyik magasunkból  
az őszi sárba hulltam.

És lesz még hidegebb is.

Az embereket karámba zárták.  
Zárják az embert nőtlen karámba.  
Itt feszülünk idegen feszületre.  
Egy spanyol üvölt, heréje duzzadt: Karramba!

Szépen száradnak a ruhák.  
Bibliás, fényes április –  
így mondják az anyukák.  
Mindig jött, hát  
jöhet egy örült mára is.

Szentelt vizekbe,  
majd ölekbe merítkeztem,  
medencecsontokból építvén palotát,  
mezítelen, izzadt alkalmi mezben  
maltert kevertem álombéli SZÉPből.  
És most fölém barkácsolják a kalodát!

És mindig jöhet egy örült,  
mint inged tépdeső reklám.  
Puhát nem tud, meleget,  
hát dinamitot rak rám!

Kificamodott tagokkal,  
fejünk fölött verdeső szívekkel,  
éhen-szomjan műveltük a lehetetlent,  
arccal a föld felé, hol  
a boldogan megfáradt test megpihenhet.

Az Ige  
helyett a törvény rángatózik,  
mint preparált ideg.  
Áldást adnak arra, ami hideg  
– mert mindig jön egy örült –,  
és a boldogok ítéletétől  
a Sátánt menti meg!

Ki bizalmát parancsra veszíti,  
nem méltó föloldozásra.  
Mindig jön egy-egy örült,  
a simogatót keresztre feszíteni.

Ostobáknak szobrot ostobaságukból! –  
ennyit tarisznyált a 20. század.  
Lobogtasd tiszta lepedődöt,  
sose takard el földig a lábad,  
ölelj engem, ahányszor kedved támad!

A kétség az csak fapénz. Ne vess!  
Hátad mögé aranyat vess,  
fejedén mindig színes kendő.  
Fuss, lásd, mit hozhat még a jövődő!

### **Utóregzés**

*Ne borzongj, ha mások megkívánnak.  
Boldog légy, hogy nem vagy olyan ványadt,  
mint lehet a bírő, a megcsalattatott.*

*A konyhapénzünk megvan s ugyanott.*

*Sepsiszentgyörgy, 2011. október 9.*

### **ÁSATÁSKOR**

*eméssze a sereg gyomrában önfíát*

Voltak, ó, vannak, akiknek szava  
annyit ér, mint menetjegy  
egy döglött villamosnak.  
Vannak, ó, vannak, akiket sűrögve  
labori könnyekben  
feszes tisztára mosnak.

Voltak néhányan, voltak vezérek,  
kiket legyűrt társaikkal  
a győztesek megetettek.  
Eméssze a sereg gyomrában önfíát,  
ahogy testet a cellában  
birtokba vesznek a tetvek.

Voltak ragyogó éjszakák,  
szénszagú napkelték,  
voltak szurokfekete nappalok.  
Volt, aki elunta, s ég felé kiáltott  
végül boldogan: – Uram,  
én itt szívesebben meghalok.

Voltak és vannak, no hiszen!  
akiket sátáni intésre  
élve eltemettek.  
És akik éji tűz mellett,  
csillagtáborok alatt  
fogcsikorgatva fordultak Keletnek.

Vannak, hogyne, még vannak,  
akik estvéli ima után  
káromkodnak egy-egy fogadalmat.

Akik csöndben halnak reggelig,  
álmukban esküsznek, mert ide  
feltámadni sem akarnak.

*Sepsiszentgyörgy, 2011. aug. 4.*

## **AMITŐL FÉLTEM**

*csípőig kilátszom belőle*

A nedves szürkeségtől félttem  
egész életemben – és látnom kell,  
ahogy temetne mohón a szürkeség.  
Magáévá nem tehet a kód,  
csípőig kilátszom belőle,  
és hallom, hogy nincs már menedék.

Menhely, tán azt juttatnának nekem,  
mert kiutak helyett folyton  
talléros kibúvókat kerestek.  
Ágrólszakadt vak prédikátor  
jár messze mögöttem, tudván:  
ha gyengülök – újból fölesket.

Szót, esküt soha nem szegtem.  
Ebben sem vagyok szál egyedül.  
Abban sem, amire születtem.  
Korhadtan szertelen rendszerek  
védik önmaguk. Anyai igazság  
kereng szigorúan véremben, fülemben.

*2011. aug. 9.*

## **EGY KOPJAFÁRA**

*senki nem marad, ha menni kell*

A Vártemplom erődtornya egymaga  
őrzi az ostromok mohás nyomait.  
Csonka felkiáltójel, idéző:  
nélküle se élet, se halál soha itt.

Kívül és belül évszázadok nyugosznak.  
Tatár, török és a védők. Uram, temetni kell,  
erre születünk, vagy nem. És a hit,  
hogy a lét nem pótolható semmivel.

Védősánc helyett sötét kopjafasor.  
Teljes a létszám már az egyiken.

Rejtező hold alatt az egyetlen bizonyosság,  
hogy senki nem marad, ha menni kell.

– Tanár úrnak tisztelettel jelentem,  
a létszám teljes, senki nincs már életben. –  
Az éji láthatár örök beteljesedés.  
A Törvény fennmarad. Az élet véletlen.

*Sepsiszentgyörgy, 2011. aug. 10.*

Kategória: vers, próza  
Denumire autor: Czegő Zoltán

Látó Szépirodalmi Folyóirat